

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Ducki
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Protokolant:	protokolant Iwona Mrazek

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2019 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa P. Ł. (1)

przeciwko M. M.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 12 kwietnia 2018 r. sygn. akt I C 1245/17

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III nadając mu treść:**

„III przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata M. T. kwotę 9.298,80 zł (dziewięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt groszy) w tym 1738,80 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści osiem złotych i osiemdziesiąt groszy) podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.”

2. **w pozostałym zakresie apelację oddala;**

3. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.970 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

4. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata M. T. kwotę 2.546,10 zł (dwa tysiące pięćset czterdzieści sześć złotych i dziesięć groszy) w tym 476,10 (czteryście siedemdziesiąt sześć złotych i dziesięć groszy) podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód P. Ł. (1) , w ostatecznie określonym żądaniu pozwu skierowanego przeciwko pozwanej M. M., domagał się udzielenia mu ochrony dóbr osobistych naruszonych jej działaniem, poprzez zobowiązanie do opublikowania tekstu przeprosin na łamach (...) oraz zasądzenia na jego rzecz kwoty 10 000 000 złotych , tytułem zadośćuczynienia za krzywdę , wywołaną tym naruszeniem .

Uzasadniając swoje żądania wskazał , że pozwana jako przewodnicząca Prezydium Kolegium Sędziów (...) Związku (...) na posiedzeniu tego organu w dniu 5 grudnia 2009r , przekazała jego członkom notatkę sporządzoną i przekazaną jej przez sędziów wioślarskich M. W. (1) i F. K. (1), a dotyczącą niewłaściwego zachowania powoda - również sędziego wioślarskiego - w czasie regat w P. dniu 2 maja 2009r. Miło ono polegać na na natarczywym zachowaniu o podtekście seksualnym w stosunku do K. S. (1), która również sędziowała na regatach.

Zdaniem P. Ł. (1) pozwana przekazała notatkę Kolegium w sposób bezkrytyczny, bez uprzedniego wysłuchania powoda , bezpodstawnie uznając , że rzeczywiście opisanego w tym dokumencie zachowania dopuścił się, mimo , iż okoliczności zdarzenia były inne .

W tym powód upatrywał naruszenia swoich dóbr, a w szczególności godności i dobrego imienia w środowisku sędziów wioślarskich.

Konsekwencja bowiem rozpowszechnienia w ten sposób tego dokumentu , została powołana komisja do zbadania zachowania powoda, która stwierdziła iż znieważył panią K. S. (1), naruszył zasady moralne i dobre obyczaje.

Skutkiem tej oceny powód autorytet w środowisku wioślarskim.

Odpowiadając na pozew M. M. domagała się oddalenia powództwa oraz obciążenia przeciwnika procesowego kosztami sporu.

Zajmując stanowisko wobec żądań powoda argumentowała ,że jej rola sprowadziła się jedynie do przekazania Kolegium Sędziów (...) notatki jaką otrzymała od sędziów wioślarskich M. W. i sędziego głównego regat F. K. gdyż uznała , że Kolegium winno zdecydować o ewentualnych dalszych krokach w kwestii opisanego w notatce zachowania powoda.

Nie było ono niezgodne z zasadami etyki sędziowskiej. Na dalsze decyzje Kolegium (...) powódka nie miała już żadnego wpływu .

Wobec tego , jej zdaniem , nie można zasadnie mówić o naruszeniu , przez jej działanie jakiegokolwiek dobra osobistego P. Ł. (1).

Taka ocena była argumentem za postulatem oddalenia także roszczenia majątkowego , które w ocenie pozwanej jest ponadto przedawnione.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2018r , Sąd Okręgowy w Krakowie :

- oddalił powództwo [pkt I],

- zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4320 zł, tytułem kosztów procesu [pkt II] oraz

- przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie , na rzecz reprezentującego powoda z urzędu adwokata , kwotę brutto 5 313 zł, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną [pkt III sentencji wyroku] .

Sąd I instancji ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

Powód P. Ł. (1) w dniach 2-3 maja 2009r był wraz z innymi osobami , sędzią regat wioślarskich w P. .

Przydzielono mu stanowisko na platformie znajdującej się na jeziorze.

Razem z nim na tym stanowisku funkcję sędziego wykonywała pani K. S. (1) – osoba 24 letnia, która brała udział w zawodach w tym charakterze po raz pierwszy. Na oznaczonym stanowisku obydwójce przebywali wspólnie , bez obecności innych osób , około dwóch godzin.

Powód w tym czasie dotykał K. S. (1), pocałował ją w policzek – robiąc to wbrew jej woli.

Po zakończeniu regat poskarżyła się na zachowania powoda sędziom wioślarskim M. W. (1) oraz głównemu sędziemu zawodów F. K. (1) .

Ci , po wysłuchaniu tej relacji sporządzili notkę w której opisali przedstawione im zajście Według treści tego dokumentu , K. S. (1) określiła zachowanie powoda w stosunku do niej jako karygodne.

P. Ł. (1) czynił jej niedwuznaczne propozycje , obmacywał ją ,ściskał nie zważając na jej protesty. Poszkodowana nie chciała robić trakcie regat sensacji , wobec tego dopiero po ich zakończeniu zawiadomiła o tym zdarzeniu . Incydent ten zdecydował , że na stałe zrezygnowała z udziału w sędziowaniu zawodów wioślarskich.

Z notatki wynikało także , że jej autorzy wezwali powoda i odbyli z nim rozmowę w czasie której P. Ł. (1) nie przecząc samemu zdarzeniu wskazał , że przeprosił K. S. za swoje zachowanie . Oceniał je jednak inaczej , wyłącznie jako „ ojcowskie „ bagatelizując jego znaczenie , w tym fakt pocałowania młodszej koleżanki w policzek.

Zdaniem F. K. (1) i M. W. (1) takie stanowisko powoda należy uznać za potwierdzenie wersji jego przebiegu podanej przez pokrzywdzoną. Jednoznacznie , ich zdaniem , negatywna ocena tego zachowania z czego P. Ł. (1) zdaje się nie zdawać sobie sprawy , powoduje, iż zachowanie to powinno być omówione na Prezydium Kolegium Sędziów i na nim powinny zapaść wiążące decyzje w sprawie powoda .

Treść tego dokumentu została przesłana przez nich pocztą elektroniczną do pozwanej M. M., która wówczas kierowała pracą Kolegium Sędziów (...).

Pozwana na temat treści tej notatki rozmawiała latem 2009r na kolejnych regatach z sędziami K. i W. , którzy potwierdzili fakty opisane w jej treści.

Z powodem nie rozmawiała , uznając iż zawarte w niej informacje są prawdziwe.

P. Ł. (1) był znany w środowisku z tego typu zachowań wobec kobiet , czego pozwana doświadczyła również w stosunku do siebie .

Pierwsze , po regatach majowych 2009r , posiedzenie Prezydium Kolegium Sędziów (...)Związku (...) odbyło się dnia 5 grudnia 2009r.

Powód w nim nie uczestniczył .

Na posiedzeniu M. M. zapoznała członków Kolegium z treścią notatki otrzymanej od sędziów K. i W. .

Nastąpiła burzliwa dyskusja na temat zachowania powoda . Brali w niej udział również sędziowie, autorzy notatki .

Nie było głosów podejmujących obronę P. Ł. (1)

Jak ustala Sąd I instancji , nie był on w środowisku lubiany także i z tego powodu, że jako jedyny swoje funkcje sędziowskie wykonywał za ryczałt , który pobierał od Związku , w przeciwieństwie do innych którzy swoje zadania realizowali społecznie .

Członkowie Kolegium ostatecznie wyrazili negatywną opinię o zachowaniu powoda , potępił je, postulując odsunięcie P. Ł. (1) od udziału w sędziowaniu regat centralnych .

Pozwana zasugerowała przekazanie sprawy powoda do okręgu (...) Kolegium Sędziów. Jej wniosek uzyskał poparcie . Poinformowanie powoda o podjętej decyzji zlecono W. P. – przewodniczącemu tego okręgu.

Przeciwko niemu powód także wystąpił do Sądu z roszczeniami ochronnymi w związku z naruszeniem dóbr osobistych. .

Postępowanie to toczy się przed Sądem Okręgowym wK., w sprawie o sygnaturze (...).

Jak ustala ponadto Sąd Okręgowy , pozwana nie miała wpływu na decyzje Kolegium po przekazaniu temu gremium wskazanej wyżej notatki.

Powód nie został pozbawiony uprawnień sędziego wioślarskiego ani wykluczony z regat decyzją jakiegokolwiek organu (...).

Nie był jednak zgłaszany jako kandydat do sędziowania imprez ogólnopolskich . Wybór obsady sędziowskiej tej rangi zawodów odbywa się kolegialnie według określonych kryteriów i nie wiadomo jakie przyczyny decydowały o braku powoływania na nie P. Ł. (1).

Powód nadał tej sprawie rozgłos pisząc do różnych instytucji w tym do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

W ramach rozważań prawnych Sąd I instancji ocenił roszczenia powoda tak niemajątkowe jak i majątkowe jako bezzasadne.

Odwołując się na podstawie faktycznej żądań , w tym w szczególności do tego, w jakim działaniu pozwanej P. Ł. (1) upatrywał naruszenia jako dobra osobistego w postaci godności w aspekcie wewnętrznym i zewnętrznym / dobrego imienia/ wskazał , iż pozwana jest wieloletnim sędzią wioślarskim z licencją międzynarodową. Była przez wiele lat członkiem Prezydium Kolegium Sędziów(...) Związku(...), pełniąc tę funkcję także w roku 2009r , kiedy miało miejsce zdarzenie z udziałem powoda i K. S. (1).

Kolegium Sędziów (...) posiada swój regulamin . Z jego treści wynika iż do zadań Prezydium Kolegium Sędziów należy m. innymi opiniowanie i rozstrzyganie sporów , w tym odwołań i zażaleń dotyczących sędziów i ich pracy.

Takie zażalenie dotyczące pracy jednego z sędziów - powoda - było przedmiotem obrad posiedzenia Prezydium Kolegium Sędziów w grudniu 2009r . Złożyła je ustnie na ręce sędziów F. K. i M. W. (1), K. S. (1), opisując zachowanie P. Ł. (1) wobec jej osoby podczas zawodów regatowych , odbywających się 2 i 3 maja 2009r w P..

Treść zażalenia została opisana w notatce przygotowanej przez przyjmujących je . Sędziowie przekazali ją pozwanej – jako szefowej Kolegium , prowadzącej posiedzenia Prezydium Kolegium Sędziów celem oceny zachowania P. Ł. (1) przez to gremium.

M. M. w oparciu o §9 ust.12 Regulaminu miała obowiązek przekazania jej pod obrady Kolegium , nie mając na treść tego dokumentu żadnego wpływu. Nie ingerowała też w jego brzmienie .

Prezydium po obradach w tej sprawie, kolegialnie podjęło decyzję o przekazaniu sprawy powoda do Okręgu Krakowskiego Kolegium Sędziów i wyznaczyło osobę pana P. do przekazania informacji o tej decyzji zainteresowanemu.

Zdaniem Sadu I instancji pozwana nie była przy tym zobligowana do tego, aby przed przekazaniem dokumentu przeprowadzać rozmowę z P. Ł. (1) albowiem dopiero Prezydium miało kolegialnie zdecydować co dalej robić ze jego sprawą.

Pozwana nie podejmowała też względem niego samodzielnie żadnej decyzji, która mogłaby wpłynąć na jego status organizacyjny jako sędziego zawodów wioślarskich.

Sąd wskazał także, iż przed posiedzeniem Kolegium, jeszcze latem 2009r, rozmawiała z autorami notatki, sędziami K. i W., którzy potwierdzili informacje w niej zawarte jak również i to, że powód z ich inicjatywy odniósł się do zarzutów K. S., i nie przecząc opisanym przez nią faktom, inaczej je interpretował, bagatelizując znaczenie całego incydentu.

W tych okolicznościach, jak wskazał Sąd pozwana, która twierdziła, że sama była obiektem podobnych zachowań powoda w przeszłości, nie miała podstaw aby treść dokumentu uznać za opisujące nieprawdziwie to wydarzenie.

Sąd I instancji podkreślił również, że także członkowie Kolegium uznali zawarty w notatce opis za wiarygodny.

Podnosił także, że konsekwencje przekazania jej pod obrady Kolegium, na ostateczne wyniki którego M. M. nie miała decydującego wpływu, nie doprowadziły do powstania po stronie P. Ł. (1) żadnych negatywnych konsekwencji, w odniesieniu do jego statusu wewnątrzorganizacyjnego jako sędziego zawodów wioślarskich. W szczególności do wydania żadnej decyzji właściwego organu o wykluczeniu go ze środowiska czy odbierającej mu jakąś konkretną funkcję w ramach struktury (...).

Powód nie dowiódł także w postępowaniu, aby sposób postępowania pozwanej spowodował utratę dobrego imienia przez powoda. To, że nie był on wyznaczany do funkcji sędziego zawodów o ogólnopolskiej randze, pozostaje bez związku z tym zachowaniem, które uczynił on podstawą faktyczną żądania ochronnego.

Reasumując tę ocenę Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że nie może ono być zakwalifikowane jako prowadzące do naruszenia dóbr osobistych P. Ł. (1).

Taki wniosek jest również podstawą do oddalenia także roszczenie majątkowego zgłoszonego przez powoda.

Nie może ono zostać uwzględnione także dlatego, iż zasadnym jest zarzut pozwanej, podnoszącej jego przedawnienie.

Wbrew bowiem temu co twierdzi powód, iż o notatce dowiedział się dopiero w 2016r, jej treść była mu znana już w 2010r. Świadczy o tym ujawniona w toku postępowania rozpoznawczego korespondencja e-mailowa pomiędzy stronami / k. 45-46 akt / . Wynika z niej, że już tym roku było P. Ł. (1) wiadomo, że M. W. - marszałek przekazała ten dokument pod obrady Kolegium Sędziów (...).

W konsekwencji wniesienie pozwu zawierającego to żądanie, w połowie 2016r nastąpiło już po upływie terminu przedawnienia, określonego w art. 442¹§1 kc

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art 98 kpc, przy czym powód został obciążony jedynie ich częścią przy przyjęciu przez Sąd I instancji, że realnym, w okolicznościach faktycznych sprawy, był taki rozmiar świadczenia majątkowego, który uzasadniał określenie należnego wynagrodzenia radcy prawnego zastępującego pozwaną według stawki odpowiadającej przedziałowi od 10 000 do 50 000 złotych.

Takie same przesłanki zdecydowały o określeniu wysokości wynagrodzenia na rzecz adwokata zastępującego powoda z urzędu, które w odniesieniu do świadczenia majątkowego odpowiadało kwocie 3 600 zł wraz z podatkiem od towarów i usług.

W apelacji od tego orzeczenia powód, obejmując jej zakresem punkt I jego sentencji, w zakresie oddalenia roszczenia niemajątkowego oraz w odniesieniu do żądania majątkowego, w części oddalającej powództwo ponad kwotę 50 000 złotych a także w punktach II i III,

we wniosku środka odwoławczego postulował wydanie przez Sąd Apelacyjny orzeczenia reformatoryjnego , na podstawie którego:

- pozwana zostanie zobowiązana do przeproszenia powoda na łamach Gazety (...) w sposób przez niego wskazany w ostatecznie określonym żądaniu restytucyjnym ,
- na rzecz powoda zostanie przyznana od niej suma 50 000 złotych, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę , wywołaną naruszeniem dóbr osobistych oraz
- M. M. zostanie obciążona kosztami postępowania za obydwie instancje.

Jako wniosek ewentualny skarżący sformułował żądanie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Poza tym , uzupełniająco, pełnomocnik zakwestionował punkt III zaskarżonego wyroku , twierdząc , że błąd Sądu Okręgowego, w odniesieniu do tej części rozstrzygnięcia, polegał na niedopuszczalnym zaniżeniu wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu z urzędu wobec określenia jego wysokości, w odniesieniu do roszczenia majątkowego, poniżej stawki minimalnej wynikającej z postanowień , mającego w sprawie zastosowanie, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w prawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Pełnomocnik P. Ł. (1) domagał się także przyznania na swoją rzecz kosztów, nieopłaconych przez zastępowanego w jakimkolwiek zakresie, pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszania prawa procesowego , w sposób mający dla treści rozstrzygnięcia poddanego kontroli instancyjnej istotne znaczenie , a to :

a/ art. 233 §1 kpc , jako następstwa przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną.

W jej następstwie dokonał niepoprawnego ustalenia , iż powód dopuścił się podczas regat wioślarskich w P. w maju 2009r wobec K. S. (1) nagannych zachowań opisanych w notatce autorstwa sędziów F. K. (1) i M. W. (1) mimo , że przebieg tego zdarzenia nie został zweryfikowany dowodowo.

W szczególności formalnej skargi opisującej przypisywane pozwanemu zachowanie nie złożyła sama potencjalnie pokrzywdzona , która również , w postępowaniu zakończonym zaskarżonym orzeczeniem, nie została przesłuchana.

Zdaniem skarżącego, podnoszona nieprawidłowość po stronie Sądu I instancji miała polegać także na całkowicie niepoprawnym - dowolnym - określeniu przez Sąd roli jaką w rozpowszechnieniu informacji zawartej w kwestionowanej przez apelującego notatce odegrała M. M..

Rola ta nie sprawdziła się tylko do jej przekazania pod obrady Kolegium Sędziów ale , zdaniem powoda , podczas przebiegu jego posiedzenia, w dniu 5 grudnia 2009r , pozwana była głównym oskarżycielem w stosunku do P. Ł. (1).

Podczas obrad nie zapewniono powodowi możliwości podjęcia obrony. Jego zdaniem podjęta wówczas uchwała była rodzajem „ wyroku „ wiążącego dla (...) Oddziału Kolegium Sędziów (...).

Podnoszonej nieprawidłowości oceny upatrywał powód także w niepoprawnym przyjęciu, iż pomiędzy ta uchwałą , w której podjęciu pozwana odegrała zasadniczą rolę , a późniejszym jego pomijaniem przy rekrutacji kadry sędziowskiej do obsługi regat rangi ogólnopolskiej nie istniał adekwatny związek przyczynowy.

b/ art. 217 §1 kpc jako następstwa oddalenia wniosku powoda o przesłuchanie w charakterze świadka K. S. (1) , mimo , że jej relacja ma zasadnicze znaczenie dla treści rozstrzygnięcia,

- naruszenia prawa materialnego :

a/ poprzez błędną wykładnię art. 24 §1 kc , wobec wyrażenia nieuzasadnionego , w świetle treści zgromadzonych dowodów wniosku zgodnie z którym sposób postępowania pozwanej z notatką otrzymana od jej autorów K. i W. nie może być kwalifikowane jako naruszenie godności i dobrego imienia powoda , mimo , iż podejmowała je kierując się złą wolą , wywołaną uprzedzeniem do skarżącego i to ona skłoniła obradujących w dniu 5 grudnia 2009r do podjęcia uchwały potępiającej powoda , bez możliwości odniesienia się przezeń do stawianych mu zarzutów.

b/ wada zastosowania prawa materialnego polegała także na niepoprawnym przyjęciu przez Sąd I instancji , iż roszczenie majątkowe zgłoszone w pozwie jest przedawnione , mimo , że o treści dokumentu aktorstwa sędziów K. i W. skarżący dowiedział się dopiero w lipcu 2016r , w ramach postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym wK. w sprawie(...), analizując pismo procesowe datowane na 30 maja 2016r .

c/ naruszenie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 Prawo o adwokaturze oraz przepisów Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015r w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu , wobec określenia należnego adwokatowi powoda , ustanowionemu z urzędu wynagrodzenia w wysokości nie odpowiadającej stawce minimalnej , będącej pochodną rozmiaru roszczenia majątkowego dochodzonego przez P. Ł. (1).

Powód, w apelacji złożonej osobiście , również wskazał na niezasadność rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego , w szczególności podważając obciążenie go kosztami procesu na rzecz pozwanej.

Odpowiadając na apelację M. M. domagała się jej oddalenia , jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia P. Ł. (1) kosztami postępowania apelacyjnego.

Apelacja powoda jest uzasadniona jedynie w części dotyczącej sposobu określenia przez Sąd I instancji wysokości wynagrodzenia jego pełnomocnika ustanowionego z urzędu w odniesieniu do dochodzonego roszczenia majątkowego .

Podzielając zatem jedynie zarzut materialny kwestionujący sposób zastosowania przez Sąd I Instancji art. 29 ust 2 ustawy prawo o adwokaturze oraz Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu , w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu , Sąd Apelacyjny zmienił wyrok objęty kontrolą instancyjną w sposób określony w punkcie 1 jego sentencji , na podstawie art. 386 §1 kpc.

W pozostałym zakresie apelacja P. Ł. (1) nie jest uzasadniona i podlega oddaleniu.

W szczególności nie można podzielić zarzutów , na które powołując się, powód postulował wydanie przez Sąd II instancji wydanie rozstrzygnięcia reformatoryjnego i uwzględnienie powództwa w zakresie ostatecznie oznaczonym przez autora środka odwoławczego.

Nie ma racji powód ponosząc zarzut procesowy przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną , które swoich następstwach miało zdaniem skarżącego prowadzić do wadliwych ustaleń faktycznych , w zakresie przez niego podanym.

Na wstępie przypomnieć należy , odwołując się do utrwalonego i podzielanego przez skład Sądu Apelacyjnego rozstrzygającego sprawę , stanowiska Sądu Najwyższego , wypracowanego na tle wykładni art. 233 §1 kpc , iż jego skuteczne postawienie wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń, nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania, czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach, wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, przy uznaniu, iż służy on jedynie dowolnej, nie doniosłej z tego punktu widzenia polemice z oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii, wyrażające podobne stanowisko, powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005, sygn. III CK 3/05, obydwa powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również, że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu, który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Ma to m. in. i takie następstwo, że nawet w sytuacji w której z treści dowodów można, w zakresie ustaleń, wyprowadzić równie logiczne, chociaż przeciwne do przyjętych przez Sąd I instancji wnioski, to zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc, pomimo to, nie zostanie uznany za usprawiedliwiony.

Dopóty, dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria, Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę, a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych, aprobować.

To, w jaki sposób P. Ł. (1) motywuje ten zarzut, mimo redakcyjnego rozbudowania tej argumentacji, wyklucza jego podzielenie.

W miejsce rzeczowej, opartej na wskazanych wyżej zasadach, krytyki sposobu postępowania Sądu niższej instancji w zakresie tej oceny i wynikających z jej wniosków ustaleń, skarżący poprzestaje na przeciwstawieniu im własnej wersji oceny i faktów, jego zdaniem odpowiadających rzeczywistości, wady po stronie Sądu upatrując w tym, że ich wersja jest inna niż ta, którą przyjął Sąd.

Już z tej przyczyn zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc należy odeprzeć.

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że krytykując sposób postępowania Sądu w zakresie oceny i ustaleń powód nie odnosi tej negacji do konkretnych, przeprowadzonych w sprawie dowodów i równocześnie całkowicie pomija nie tylko treść samej notatki zawierającej opis całego zdarzenia z jego i K. S. (1) udziałem, ale także to, że jak wynika z relacji autorów tego dokumentu F. K. (1) i M. W. (1) odzwierciedla ona treść relacji o jego szczegółach, pochodzącej właśnie od osoby wobec której powód miał się zachować niewłaściwie.

Co więcej skarżący nie uwzględnia, że przed jej sporządzeniem miał możliwość odniesienia się do tych zarzutów, [które zasadnie Sąd I instancji zakwalifikował jako ustnie złożone zażalenie na zachowanie innego sędziego, wobec głównego sędziego regat, którym był F. K. (1)].

Jak wynika z ustaleń, powód zajął wobec nich stanowisko w rozmowie z autorami notatki, samemu zdarzeniu nie przecząc, znaczenie i skalę swoich uchybień podczas jego przebiegu, bagatelizując.

Zupełnie nietrafna jest krytyka ustaleń Sądu Okręgowego w odniesieniu do roli jaką odegrała pozwana przy skierowaniu tego dokumentu pod obrady Kolegium Sędziów(...) Związku (...)w dniu 5 grudnia 2009r

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprawnym było przyjęcie, że pozwana nie była uprawnioną do weryfikowania treści tego dokumentu, chociażby poprzez zobowiązanie powoda do udzielania odpowiedzi na pytania w związku z jego tekstem.

Opis zdarzenia jednoznacznie wskazywał na potrzebę oceny zachowania powoda z punktu widzenia przestrzegania przezeń reguł właściwego postępowania przy wykonywaniu funkcji sędziego na zawodach .

Skoro tak , to w odwołaniu się do postanowień Regulaminu M.- M.byli zobowiązana do przekazania tej notatki pod obrady Kolegium , w ramach kompetencji którego pozostawała taka ocena weryfikacja sposobu zachowania każdego z sędziów.

Natomiast twierdzenie apelującego o tym , że pozwana kierowała się uprzedzaniem do jego osoby podczas obrad Kolegium , decydując o treści podjętej uchwały / która przekazywała ostateczną ocenę tego zachowania i decyzję dotyczącą wniosków organizacyjnych (...) oddziałowi Kolegium Sędziów / jest jego zupełnie dowolną interpretacją mających miejsce zdarzeń.

Nie sposób też inaczej ocenić kwalifikacji tej uchwały przez P. Ł. (1) jako quasi wyroku , pejoratywnie oceniającego powoda , który miałby być wiążącym dla członków tego oddziału.

Podobnie rzecz się ma ze stwierdzeniem, że uchwała , której podjęcie przesądziło stanowisko pozwanej , pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z późniejszym nie wyznaczaniem P. Ł. (1) jako sędziego na regaty ogólnopolskie.

Jak trafnie wskazał Sąd I instancji , powód nie zdołał dowieść okoliczności , które ów związek mogłyby potwierdzić ani też takich , które pozwoliłyby na uzasadnione przyjęcie , że w tych późniejszych decyzjach personalnych co do tej obsady, pozwana miała jakikolwiek udział.

Należy także za poprawny uznać , wbrew stanowisku apelacyjnego powoda , wniosek że nie udowodnił on , iż treść notatki , a w szczególności sposób postępowania z nią przez pozwaną jako przewodnicząca Kolegium Sędziów (...) wywołało jakiegokolwiek negatywne konsekwencje organizacyjne dla powoda w związku z jego przynależnością do grona sędziów wioślarskich.

Nie ma też racji skarżący gdy zarzuca , w ramach drugiego z zarzutów procesowych , nie uwzględnienie przez Sąd I instancji jego wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka K. S. (1).

Sąd Okręgowy w sposób dostatecznie przekonywający uzasadnił , w motywach zaskarżanego orzeczenia , podjęcie negatywnej decyzji procesowej w tym zakresie.

Wobec tego , jedynie uzupełniająco należy zwrócić uwagę , że skoro treść notatki sporządzonej na podstawie relacji tej osoby , autorstwa sędziów K. i W. , którzy tej relacji wysłuchali , została obdarzona przez Sąd I instancji walorem pełnej wiarygodności to te fakty , które miałyby zrelacjonować K. S. podczas przesłuchania, zostały w sposób dostateczny potwierdzone.

Przede wszystkim jednak nie można pomijać tego , o czym zdaje się zapominać apelujący , że jako podstawę faktyczną żądania wskazał sposób postępowania M. M. z tym dokumentem , które jako nieprawidłowe , miało wywołać skutek w postaci naruszenia jego godności i dobrego imienia w środowisku sędziów wioślarskich. Wobec tego relacja tego świadka mającego wiadomości tylko o samym zdarzeniu podczas zawodów w P. / po nim K. S. zrezygnowała z funkcji sędziego w sposób trwały] była tym bardziej nieistotna dla poczynienia ustaleń faktycznych doniosłych dla rozstrzygnięcia.

Odparcie postawionych przez apelującego zarzutów procesowych ma to następstwo , że okoliczności , które Sąd Okręgowy uczynił podstawą faktyczną kwestionowanego instancyjnie wyroku , jako poprawne i kompletne , Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

W ich świetle nietrafnym jest sformułowany przez P. Ł. (1) zarzut naruszenia prawa materialnego, art. 24 §1 kc , wobec nietrafnego uznania , iż zachowanie pozwanej nie stanowiło naruszenia dobra osobistego powoda.

Z przyczyn opisanych wyżej , a wynikających z okoliczności ustalonych w sprawie , opisujących sposób jej działania po tym kiedy otrzymała notatkę sporządzoną przez sędziów K. i W. należy negowaną przez skarżącego ocenę prawną Sądu Okręgowego podzielić i nie jest celowym powtarzanie tych samych lub bardzo zbliżonych treściowo argumentów do tych za pośrednictwem których Sąd niższej instancji ją umotywował.

Ocena zgodnie z którą do naruszenia dobra osobistego powoda przez pozwaną nie doszło , czyni niezasadnym także roszczenie mające kompensować doznaną przez P. Ł. (1) krzywdę.

Już to stwierdzenie wystarcza dla potwierdzenia poprawności rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w odniesieniu do sformułowanego przez skarżącego roszczenia majątkowego.

Zatem jedynie na marginesie i dla zapewnienia kompletności wyводу , powiedziec należy , że wbrew zapatrywaniu apelującego Sąd I instancji ma rację dzielając zarzut przedawnienia tego roszczenia , którym broniła się w postępowaniu pozwana.

Wystarczy w tym zakresie odwołać się do korespondencji e- mailowej pomiędzy stronami pochodzącej z 2010 r / por k.45-46 akt / by stwierdzić ,że już wówczas powód znał treść notatki , opisującej jego zachowania wobec K. S. podczas regat w P. w pierwszych dniach maja 2009r.

Wobec tego wniesienie przezeń pozwu w sprawie niniejszej w połowie 2016r każe stawiany zarzut , podniesiony w odniesieniu do roszczenia majątkowego , uznać za skuteczny.

Ma natomiast rację skarżący gdy podnosi drugi z zarzutów apelacyjnych , w ramach którego neguje wysokość wynagrodzenia przyznanego ustanowionemu dla niego pełnomocnikowi procesowemu z urzędu będącemu adwokatem

W warunkach, gdy obok roszczenia restytucyjnego o charakterze niemajątkowym wynikającego z twierdzonego naruszenia dobra osobistego , powód dochodził także zapłaty kwoty 10 000 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną tym naruszeniem , Sąd Okręgowy, w sposób zupełnie dowolny , ograniczył wysokość wynagrodzenia należnego reprezentantowi procesowemu P. Ł. (1), dokonując równocześnie nieuprawnionej oceny tego, jaki rozmiar ilościowy roszczenia kompensacyjnego zgłoszonego w pozwie z punktu widzenia tego wynagrodzenia , należy ocenić jako realny. / racjonalny /

Sąd nie miał żadnych podstaw aby tego rodzaju oceny dokonywać w oparciu o to bądź inne kryteria , a jego obowiązkiem było określić to wynagrodzenie zgodnie z regułami - w stosunku do wynagrodzenia należnego adwokatowi z urzędu wynikającymi z Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015r [DzU z 2015 poz. 1801 , które zaczęło obowiązywać począwszy od 1 stycznia 2016r. /argument z § 23 tego aktu/ skoro pozew został wniesiony po tej dacie. Postanowienia Rozporządzenia miały przy tym zastosowanie do zakończenia procesu w I instancji.

Przechodząc do określenia należnej pełnomocnikowi powoda kwoty , którą Sąd II instancji określił na kwotę brutto w wymiarze łącznym 9 298, 80 / w tym 1738, 80 zł , podatku VAT ./ uwzględnił , iż powód dochodził roszczenia niemajątkowego , zmierzającego do ochrony dobra osobistego. Jak i majątkowego o charakterze kompensacyjnym. Stawka wynagrodzenia należnego jego pełnomocnikowi w związku z pierwszym z nich , ustalona na podstawie §14 ust. 1 pkt 1 w zw z §4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia, odpowiadała sumie 360 zł + VAT.

Odniesieniu do drugiego z roszczeń, stawka ta odpowiada sumę 7200 zł + VAT. Łącznie daje to kwotę określoną w zmienionym punkcie III sentencji zaskarżonego wyroku.

Już tylko uzupełniająco należy wskazać , że z tych samych przyczyn wadliwym jest rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Tym nie mniej , w sytuacji gdy pozwana nie zaskarżyła wyroku Sądu Okręgowego, Sąd II instancji nie miał podstawy aby rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II tego orzeczenia korygować.

Z podanych przyczyn w uznaniu apelacji za jedynie w tej części zasadna , Sąd Apelacyjny orzekł reformatoryjnie , w sposób w skazany w punkcie 1 orzeczenia , na podstawie art. 386 §1 kpc w zw z art. 24 §1 i §1 i 448 kc . W pozostałym zakresie środek odwoławczy P. Ł. (1) , jako nieuzasadniony oddalił w oparciu o art. 385 kpc.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego była norma art. 98 §1 i 3kpc w zw z art. 108§1 i 391 §1 kpc. i wynikająca z niej dla wzajemnego rozliczenia stron z tego tytułu , zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

Ustalając wysokość kwoty z tego tytułu należnej pozwanej od przegrywającego powoda, Sąd II instancji uwzględnił , że wartość przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu do roszczenia majątkowego stanowiła jedynie kwota 50 000 złotych.

Zważywszy , iż koszty poniesione celowo przez M. M. na tym etapie postępowania , wyczerpywały się w wynagrodzeniu jej zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym , należna jej suma , ustalona została na podstawie §2 pkt 5 i §8 ust. 1 pkt 2 w zw z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 [jedn. tekst DzU z 2018 poz.265]

Wynagrodzenie należne pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu , będącemu adwokatem , zostało przyznane ze środków budżetowych Skarbu Państwa, na podstawie § 8 pkt 5 oraz §14 ust. 1 pkt 2 w zw z § 16 ust. 1 pkt 2 i 4 ust. 3 Rozporządzenia MS w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 [jedn. tekst DzU z 2019 poz. 18]

SSA Grzegorz Krężolek SSA Zbigniew Ducki SSA Józef Wąsik